

EKİN DÜZENLİ

ENDİŞE

Beyni ona uyanmaması için adeta ısrar ediyordu. Ama bugün büyük gündü ve bunu kaçıramazdı. Zar zor uyanmayı başardıktan sonra yatağında doğruldu, halıların desenlerine odaklandı. Daha önce hiç bu kadar dikkat etmemişti. Hatta bazı yeni motifleri fark etmişti. Ardından yatağından kalktı. Bugün biraz dalgındı, dünü tam olarak hatırlayamıyordu. Bir yandan da zamanın geçtiğini fark etti. Biraz daha hızlandı. Giyebileceği kıyafetlere göz gezdirdi. Hiçbiri bugün için uygun değildi ve yeni kıyafet alacak parası yoktu. Bir ay önce çalıştığı iş yerinde işveren, kendisiyle aynı işi yapabilecek düzeyde ama daha az bir ücretle razı olan bir yabancıyı onun yerine işe almıştı. Özel sektörde çalıştığı için sesini çıkaramıyordu ve hak talebinde bulunamamıştı. Ama üniversite bitirmiş ve iki yabancı dil bilen biri olarak buna razı olamıyordu. Nasıl olur da piyasadaki birçok kişiden daha nitelikli olmasına rağmen iş bulamıyordu? Kendi içinde ufak çaplı ve kısa süreli isyan yaşamıştı. Hemen bir kıyafet seçti ve giyindi.

Artık her şey hazırды dışarı çıkabilirdi. Tam da dışarı çıkacakken içinde bir his belirdi: “Ya bir şey unuttuysam”. Bu his ona eşyalarını tekrar kontrol etmesini zorunlu kıldı. Bu hisse engel olamıyordu. İçindeki mükemmeliyetçi zihniyet bugünün kusursuz olacağına ant içmişti. Sonunda kapıyı kilitleyip dışarı çıktı. Acıkmaya başlamıştı ama cebindeki parayı bunun için harcamazdı. Açlığını unutmaya çalışıyordu. Bir yandan da aklına ödemesi gereken borçlar geliyordu. Ne yapıp edip borçlarını ödemesi gerekiyordu çünkü gitgide artıyorlardı. Daha 27 yaşında olmasına rağmen gençliğini güzelce geçiremiyordu. Metro gelmişti. Metroya bindi ve تنها bir yere oturdu. Çok uykusu vardı ama durağı kaçırırsa başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordu. Böyle bir zaman kaybı ona pahalıya patlayabilirdi. Yaşadıklarını hak etmediğini düşünüyordu. Ona lisede anlatılan tozpembe dünyaya öylesine inanmıştı ki, üniversiteyi kazanınca her şeyin mükemmel olacağına inanmıştı. Ama asıl sıkıntı tam da o zaman başlamıştı. Öte yandan sırtındaki ağrı onu yiyip bitiriyordu. Bir aydır randevu almaya çalışıyordu ama nafile. Tüm randevu tarihleri ya doluydu ya da aylar sonrasındaydı. Basit bir röntgen için bu çaba trajikomikti. Hayat kalitesi çok düşüktü. Hiçbir şeyden mutluluk duymuyordu. Birden kafasına dank etti, ilaçlarını almayı unuttu. Zihnindeki her şey birden kapkaranlık oldu. İçindeki acayip derecedeki korku onu krize sokmaya yeterdi. Ama bugün olmazdı, olamazdı. Kendini tutmalıydı. Bu sefer sakın kalacaktı. Ateşi çıkmıştı, buna rağmen vücudunda muazzam derecede bir soğukluk hissediyordu. Eklemleri kaskatı olmuştu, parmakları titriyordu. Nefes alıp verişinde bir sıkıntı olduğunu üç metre ötedeki biri bile anlayabilirdi. Kalbi adeta rastgele atıyordu. Doktorun söyledikleri aklına geldi. Doktora göre bu durum doğuştan gelme bir hastalık değildi yani bu illetten kurtulabilirdi. Ama bunun için tedavi yalnız ve ancak kendisiydi, bu yüzden sakın kalmalıydı ve olumlu düşünmeliydi. Bir anda fark etti. Durağı kaçırmıştı. Krizi yeniden baş gösterdi bu sefer kendini durduramadı. İlk durakta indi. Nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. İnsanlara sormak istiyordu, ama herkes onu görmezden geliyordu. Hatırlamaya çalıştı. Ama etraf çok gürültülüydü, dayanamadı. Birden kaçmaya başladı. İlk gördüğü yere koşuyordu. Kaçtığı tek şey kendisiydi ama

kabullenemiyordu. Bitkin dūřmūř, yorulmuřtu gōzleri birden kararmıřtı. Kalktıđında nerede olduđuna baktı. Yerdeydi. řok oldu. Bayılmadan ōnce bulunduđu yer, gelmesi gereken yerdı ama fark etmemiřti. Āünkü o an dūřündüđu tek řey endiře ve beraberinde getirdiđi varsayımlardı. Bunlar gōzūne ōylesine kalın bir perde Āekmiřti ki asıl dūnyayı algılayamamıřtı.

Bugūn evliliđinin 3. yıl dōnūmūydū, bunu kutlamak iāin karısıyla restorana gidecekti. řehrin en ūnlū yerini seāmiřti ve kapıdan iāeri girdi. Kendisini karřılayan garsona řunları sōyledi: “ŪĀūncū yıl dōnūmūm iāin bir kiřilik masa lūtfen.”